

РЕШЕНИЕ

№ 42788

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Х., гражданин на Б., чрез адвокат М. Н., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № 4322/29.07.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според изложеното административният орган неоснователно е игнорирал мотивите, поради които се иска предоставянето на закрила. Не са обсъдени новите обстоятелства и писмените документи, представени от оспорващия. М. Х. твърди, че се сдобил с тях, след като вече е бил в България и че те са му били изпратени от негови близки по електронен път, поради което не съществува начин, той да се снабди с оригинали. Противоречията, констатирани между сведенията, дадени от жалбоподателя по време на първоначалното интервю и последващото могат да бъдат обяснени с объркване и липса на подходящо поставени въпроси към търсещия закрила. В този случай административният орган е бил длъжен да изясни всички обстоятелства, свързани с бежанската история, прилагайки разпоредбата на чл. 63а, ал. 4 от ЗУБ. Неизяснената фактическа обстановка, при която е постановен, оспорения отказ навежда на извода, за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила.

Посочено е, че целта на международната закрила е да осигури защита на едно физическо лице от бъдещи актове на насилие над неговата личност, поради което е неуместно, то да бъде задължавано да представя доказателства, за това, че е бил в миналото обект на такова насилие.

Изтъква се, че неправилно в случая, Председателят на Държавната Агенция за бежанците е обсъдил бланкетно и повърхност наличието или липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като въобще не е засегнал хипотезата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Приложението на тази разпоредба се преценява конкретно и индивидуално във всеки случай. Обстоятелството, че жалбоподателят живее в Република България повече от осем години, налага преценка на възможността за узаконяване на престоя му, при липса на реална възможност той да бъде изведен от страната. В подкрепа на този довод е посочена практика на ЕСПЧ, обективирана в Решение Г. срещу Швейцария, в което съдът посочва, че отказът за узаконяване на дългия престой на чуждестранния гражданин в Швейцария, противоречи на чл. 8 от ЕКПЧ, защото не е постигнат справедливия баланс между обществения интерес от контрол на миграционните процеси и правото на жалбоподателя на личен живот. В случая приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ следва да се подчини на преценката на индивидуалните особености на спора. По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и моли да му бъде предоставена закрила. Упълномощеният от него адвокат Н. поддържа жалбата. Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че за първи път М. Х., гражданин на Б. е подал молба за предоставяне на международна закрила на 03.08.2018 г. С решение № 1303/26.02.2019 г. на Председателя на ДАБ, молбата е отхвърлена. При оспорването на решението по съдебен ред, АССГ и ВАС са потвърдили акта на административния орган.

На 21.11.2022 г. М. Х. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила. Към молбата са приложени нови писмени доказателства.

Молбата е допусната до производство по общия ред и производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 20094/21.11.2022 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място], съгласно чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 30.04.2024 г. със М. Х. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол.

Оспорващият твърди, че е преди да напусне Б. е имал проблеми заради участие в политическа партия – Б. (Националната партия на Б.). Срещу него имало заведено дело. Големият му брат му съобщил, че го издирват. Срещу роднините му също имало заведени дела и те обмисляли да напуснат страната.

Първоначално е излъгал за датата си на раждане, защото се страхувал да не го върнат. Всъщност е на 52 години.

Няма завършено образование, защото родителите му били земеделци и го накарали да спре да учи, за да им помага.

Когато станал на 17 години, започнал да работи за партия Б.. Имал много проблеми, но не напуснал, защото партията го закриляла и от това преживявал. Бил два пъти арестуван, заради връзките си с партията. При арестите го били и го тормозили. Имало дело срещу него, което не било приключило.

Родителите му напуснали селото и се преместили в столицата Д., където продължават да работят за Б..

М. Х. напуснал страната с фалшив паспорт, който останал в К.. Не може да се върне, защото няма документи и никой няма да му издаде такива.

Видно от становище № УП23654/10.01.2025 г. на Главен експерт при РПЦ – О. купел, изготвено до председателя на ДАБ, е предложено на М. Х. А. У. да се откаже предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение. В него са изложени подробни мотиви за постановения отказ. Посочено е, че бежанската история на М. Х. е нелогична и противоречива. Няма обяснение, защо по време на първоначалното интервю той не е споменал за такива важни обстоятелства, като това, че е работили за политическа партия и заради това е бил подложен на преследване. Очевидно е, че при едно от двете интервюта кандидатът не е казал истината, поради което не могат да се установят истинските причини за напускането на страната му на произход. След цялостен анализ на събраните доказателства, включително и след събиране на надлежна информация за страта на произход, е направен извод, че по отношение на М. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила.

Като доказателство по делото е приета справка № МД-02-467/26.08.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно настоящата обществена и политическа ситуация в Б.. В допълнение към казаното по време на интервюто, по време на проведеното открито заседание, М. Х. посочи, че е работил за Б. и ако се върне в Б., животът му ще бъде в опасност. Твърди, че е бил арестуван и бит.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. Х. на 15.08.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 26.08.2025 г. (вх. № 21338), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. Х. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Председателя на ДАБ е направил извод, че обстановката в Б. дава възможност на търсеция закрила да се установи там, защото в страната, няма вътрешен или международен въоръжен конфликт, заради който той може да бъде изложен на реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма данни, че той може да бъде изложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Вземайки предвид събраните гласни и писмени доказателства и при съобразяване с наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от М. Х. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорваният има основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При проведеното интервю, не са релевирани доводи и не ангажирани доказателства в тази насока.

Не може да се даде вяра на представените с последващата молба писмени документи.

Съдът споделя становището на административния орган, че ако М. Х. е бил преследван заради членството си или подкрепа за политическата партия Б., същият е следвало да изложи това обстоятелство, при проведеното през 2018 г. интервю, независимо дали е тогава е притежавал документи, в подкрепа на тези свои доводи или не. Направените по време на повторното интервю твърдения, че е бил арестуван и подложен физически и психически тормоз, не биха могли да бъдат премълчани или укрити, ако наистина са се случили.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че по време на предходното производство с М. Х. са проведени три интервюта, като по време на всяко от тях, той е разказвал различни обстоятелства. Първоначално е посочил, че е от М., а в последствие, че е от Б.. Изтъкнал е, че е работил в И., след което е решил да замине за К.. След което е заявил, че е работил в столицата Д. и там някакъв човек му е предложил работа като шофьор в К..

Първоначално е твърдял, че е дошъл в България нелегално, през граничната ограда, а впоследствие, че е минал легално с паспорт.

Като основна причина за търсената закрила, изтъкната по време на първоначалните интервюта е тежкия икономически живот в страната му на произход. Оспорващият е посочил, че е заминал за К. през 2015 г. за да изкарва пари, но работата е била също много тежка и затова е решил да дойде в Европа.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия, че не само не може да се установи истинската му бежанска история, но и неговата самоличност. Същият не е представил валидни документи или фалшиви такива, а само копия, като самоличността му е установена, по попълнена от него декларация.

Дори да се приеме все пак, че М. Х. е напуснал страната си на произход, защото е бил преследван, поради участието си в политическа партия, то това обстоятелство към настоящия момент е променено.

Видно от цитираната по-горе справка, в момента в Б. е на власт е временно правителство. Б., макар и официално в опозиция е инициирала започването на помирителни процеси, като е изключила и се е разграничила от членовете си, замесени в отвлечения и други престъпления. Лидерите на другата партия А. Л., която е управлявала страната в продължение на много години, са изправени пред търсене на отговорност за насилието, незаконните арести и отвлечения на много граждани. Без съмнение в страната съществуват все още проблеми със спазването на човешките права, като новата власт, по доклади на неправителствени организации не полага достатъчно усилия за решаването на тези въпроси в положителен аспект.

Анализът на изложените обстоятелства мотивира съда да приеме, че по отношение на М. Х. не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Видно от представената от ответника справка № МД-02-467/26.08.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, в съответствие с методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището, към настоящия момент Б. се управлява от временно правителство, което се ангажира с провеждането на общи избори до края на 2025 г. или до март на 2026 г. Управлявалата в страната в продължение на много години партия А. лига е свалена от власт и избирателната комисия е отнела регистрацията за участие в бъдещите избори. Срещу много от членовете на тази партия са започнали съдебни процеси за участие в убийства и отвлечения на опозиционни дейци по време на 15 годишното ѝ управление, а лидерът ѝ шейх Х., която е избягала в И., е обвинен в престъпления срещу човечеството. След падането на А. лига от власт, на много места в Б. е имало спонтанни актове на отмъщение.

Основна опозиционна партия по време на управлението на А. лига е била партия Б., чиито член твърди, че е бил и М. Х.. Налице е информация, че членове на тази партия са били отвлечани или арестувани, по време на предишното управление.

Политическото насилие сред привържениците на Б. и А. лига е широко разпространено, както по време на избори, така и извън тях. В настоящия момент поради формалната забрана на А. лига да участва в изборите, основна заплаха пред заложените реформи е Б., поради огромната си мрежа от структури. Въпреки това, нейните лидери подкрепят реформите на временното правителство и заявяват открито, че Б. трябва да се промени в демократична посока. В тази връзка се осъждат актовете на насилие, проявявани от членове и симпатизанти на Б.. Основен проблем в страната в момента е забавянето на съдебните процеси по търсене на отговорност на лицата, извършвали престъпления по време на управлението на А. лига, което поражда недоволство в гражданите, особено тези, които са загубили свои близки.

Изложеното мотивира съда да приеме, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, така както са предвидени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ.

В разглеждания казус не може да се приеме, че М. Х. може да бъде изложен при връщането си в Б. на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

В страната няма данни за въоръжен международен или вътрешен конфликт, при които могат да възникнат тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие.

Вярно е, че след свалянето на режима на шейх Х., в страната се наблюдава известна нестабилност, но временното правителство желае да реформира Б. политически и икономически, включително и да проведе редовни, честни избори.

От друга страна съдът намира, че в оспореното решение не са обсъдени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут на М. Х. на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. На стр. 4 (последен абзац) и на стр. 5 (първи абзац) лаконично е посочено, че по отношение на М. Х. не са налице условия за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като той желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на факти от друг хуманитарен характер.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед на индивидуалните особености на случая административният орган е бил длъжен да изясни всички факти и обстоятелства, касаещи поисканото от М. Х. право на закрила, защото съгласно принципа на истинност (чл. 7 от АПК), административните актове се основават на действителните факти от значение за случая.

Видно от събраните доказателства и по време на двете административни производства

(първото през 2018 г. и настоящето), търсещият закрила дори не е с категорично установена самоличност.

По време на първото интервю, проведено на 10.08.2018 г., той е твърдял, че е от М. и е принадлежал към етническата група рохингия. Напуснал е М., защото това малцинство е преследвано там. Отишъл е нелегално в Б. и впоследствие в И., където се е прехранвал като земеделец. По негови твърдения е заминал за И., а после отново се е върнал в И..

По време на второто интервю, проведено на 13.12.2018 г. той потвърждава, че е от М. и е напуснал, защото е бил подложен на преследване от будистите, тъй като е мюсюлманин сунит, а по етническа принадлежност е рохингия. Отишъл е нелегално в Б., а после през П., И. и Турция е дошъл нелегално в България, преминавайки граничната ограда. По време на интервюто е представено копие на паспорт, издаден от властите в Б., който според оспорващия е фалшив. Той е дал пари, за да му го издадат и да може да стигне до К., където е работил три години. От там е дошъл до България, легално със самолет.

С оспорващия е проведено и трето интервю на 08.01.2019 г., по време на което той е заявил, че се казва М. Х. и че е гражданин на Б.. Преди 15 години е напуснал Б. и е работил в К.. Твърди отново, че е пристигнал в България със самолет. В Д. е останало семейството му.

Изложеното мотивира съда да направи следните изводи.

Логично би било, ако на оспорващия се откаже право на предоставяне на международна закрила, той да бъде изведен от Република България, поради липса на основание да продължи да пребивава на територията ѝ.

В разглеждания казус е повече от очевидно, че оспорващия (М. Х. или М. Х.), не може да бъде изведен, защото той няма документи за самоличност.

Нещо повече. Истинската му самоличност изобщо не е установена, защото той се е представял с различни имена. Не е установена и истинската му националност или гражданство.

Не е установено, как е влязъл в страната, предвид на факта, че е първоначално е заявил, че е влязъл нелегално, а в следствие със самолет и редовен паспорт.

Общозвестно е, че нито М., нито Б. имат дипломатически представителства в България, които биха могли да издадат документи за пътуване на оспорващия.

Т.е. дългосрочната перспектива за него е да остане в България без документи, без самоличност, без здравно осигуряване и без възможности да бъде контролиран от органите за административен контрол на чужденците.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая е относимо направеното от СЕС тълкуване в решение от 12 септември 2024 г. по дело С-352/23, постановено по направено от АССГ преюдициално запитване. Вземайки предвид това тълкуване, съдът намира, че при съпоставка на правата и задълженията на чужденците, получили закрила, уредени в нормите на чл. 31 - 39а ЗУБ, може да се направи ясно разграничение между статута по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предоставя право на пребиваване по други хуманитарни причини, и статута, който се предоставя на основание на Директива 2011/95. Съгласно чл. 32, ал. 3 от ЗУБ, чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Предоставената на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ закрила е въз основа на национална норма, която предоставя „друг тип закрила“, различна от статута на бежанец и статута на субсидиарна закрила по Директива 2011/95, тъй като урежда закрила по хуманитарни съображения без същите да попадат в материалния обхват на Директива

2011/95.

В разглеждания казус, съдът намира, че с оглед липсата на друго законово основание за предоставяне на право на пребиваване на територията на страната на оспорващия и с оглед липсата на възможности за извеждането му от страната, нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, е единствената национална нормативна възможност за предоставяне на статут „по хуманитарни съображения“, която се доближава до възможността за уреждане на незаконния престой на гражданин на трета страна, предвидена в чл. 6, пар. 4 от Директива 2008/115/ЕО, чрез предоставяне на самостоятелно, национално разрешение за пребиваване, уредено в националното, а не в Съюзното право. Доколкото е в обхвата на ЗУБ, то компетентни да се произнесат по приложението ѝ са специализираните органи на ДАБ, а не компетентните по ЗЧРБ административни органи. В случая се явява се изпълнена и предпоставката, установена в т. 53 от Решение на СЕС по дело C-352/23: Разпоредбата на член 2, буква з) от Директива 2011/95 по никакъв начин не пречатства национален орган, който е отхвърлил молба за международна закрила, да предостави право на пребиваване въз основа на закрила, произтичаща изключително от националното право.

Съобразявайки изложеното, настоящият съдебен състав намира, че на административният орган, в лицето на председателя на ДАБ, следва да прецени, възможностите, на търсещия закрила да бъде предоставено право на пребиваване по други причини от хуманитарен характер на основание чл. 9, ал. 8 във вр. с чл. 32, ал. 3 ЗУБ. Положението, в което субектът на търсената закрила е попаднал, след като специализираните органи за административен контрол на чужденците, в лицето на Дирекция „Миграция“ – МВР, не са предприели действия по извеждането му от страната, в продължение на 8 години, през които лицето е подавало молби за закрила и с оглед обстоятелството, че същият е в нищета и с влошено здравословно състояние (по негови твърдения) и не може да бъде изведен от страната, поради липса на каквато и да е възможност да му бъдат издадени документи за самоличност, може да бъде определено като „правен вакуум“ – без легална възможност да уреди статута си на гражданин на трета страна както съобразно ЗУБ, така и съгласно ЗЧРБ.

В свое решение № 4263 от 23.04.2025 г., по административно дело № 94/2025 г., ВАС, Трето отделение посочва, че Република България има задължение да гарантира спазването на основни права на чужденец, (каквото е М. Х. или М. Х.), който пребивава на територията ѝ, с оглед положението, в което се намира, което налага процесния случай да се обсъдят възможностите за приложение на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Същата е приложимата национална норма, която предоставя „друг тип закрила“, различна от международната закрила по Директива 2011/95, каквото е изискването въведено в постановеното решение на СЕС по преюдициалното запитване отправено от АССГ, а именно, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила.

В решение от 12 септември 2024 г. по дело C-352/23 в т. 48 СЕС тълкува, че извън това, което предвижда в член 3, Директива 2011/95 не пречатства държава членка да предостави на лице, което няма статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, национална закрила, включваща и право на пребиване на територията на тази държава

членка, като следва все пак да се има предвид, че предоставянето на такава закрила не попада в приложното поле на тази директива (вж. в този смисъл решения от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU:C:2010:661, т. 116—118, и от 23 май 2019 г., В., C-720/17, EU:C:2019:448, т. 61). В този смисъл държава членка може да предостави право на пребиваване по хуманитарни съображения на гражданин на трета страна, който се намира в положение на крайна материална нищета на територията, само по силата на националното си право. В т. 49 се обяснява, че тази национална закрила обаче не трябва да се смесва със статута на бежанец или статута на субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95, тъй като в противен случай би се стигнало до нарушение на установения с последната режим. Поради това уреждащите националната закрила разпоредби трябва да позволяват ясното разграничаване от закрилата по посочената директива (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU:C:2010:661, т. 119 и 120).

От своя страна т. 53 посочва, че обстоятелството, че уреждащите тази национална закрила разпоредби са включени в националната уредба, свързана по принцип със закрилата по Директива 2011/95, не означава, че тези два правни режима не могат да бъдат достатъчно разграничени (т. 51 от Решение по дело C-352/23). Разпоредбата на член 2, буква з) от Директива 2011/95 по никакъв начин не пречатства национален орган, който е отхвърлил молба за международна закрила, да предостави право на пребиваване въз основа на закрила, произтичаща изключително от националното право. Вземайки предвид установените в настоящия спор факти, а именно че чужденецът е без установени по категоричен начин самоличност, национална принадлежност и гражданство, поради което липсват каквито и да е възможности за снабдяването му с документи за пътуване, а от там и възможности за извеждането му от страната и с оглед постановеното от СЕС Решение по дело C-352/23, съдът намира, че следва да отмени Решение № 4322/29.07.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците и да върне делото на административния орган за преценка на възможностите за предоставяне на чужденеца на хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Последователна и безпротиворечива е практиката на Върховния административен съд, че "под други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. Последното дава основание, да се приеме, че самата диспозиция на нормата предвижда именно разграничаване от причините за предоставяне на статут от тези предвидени в Директива 2011/95.

Жалбата срещу Решение № 4322/29.07.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците, в частта, в която е отказано предоставянето на бежански статут, следва да се отхвърли като неоснователна, по изложените по-горе мотиви.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х., гражданин на Б., чрез адвокат М. Н., срещу Решение № 4322/29.07.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, в частта, в която е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец.

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х., гражданин на Б., чрез адвокат М. Н., Решение № 4322/29.07.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, в частта, в която му е отказано предоставяне хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото в тази му част, като преписка на Председателя на ДАБ за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.